

A választási küzdelem hónapjaiban, majd a kormányprogram vitája során is az volt az ellenzéknek, azaz az MSZP-nek és fiókpártjainak, az LMP-nek és a Jobbiknak az egyöntetűen hangoztatott fő vádja a Fidesz párt- majd kormányprogramjával szemben, hogy nem elég konkrét. Kicsit kifigurázva az, hogy nem közli a tervszámokat. Mennyivel akarja a saját négyéves terve idején az építőipar teljesítményét növelni, mennyivel a tejtermelését és mennyivel a könyvkiadását. Ennek egy oka volt: nemhogy nem akarták, valójában nem vehették tudomásul, meg sem hallhatták, hogy a kétharmados győzelmet aratott párt nemcsak az utolsó nyolc évet törli el, s azt még adott esetben meg is torolja, hanem az egész rendszerváltási húsz évet, mindenestül, benne a maga négy év kormányzásával. Mert történelmi kényszernek, megalkuvásnak, rossz paktumsorozatnak tartja. Mert új rendszert akar.

Pedig pontosan tudták, hogy Orbán erre készül, erre kell neki a kétharmad. Annyira kell neki a kétharmad, hogy ki se ejti a száján, csak nagy többségről beszél. (Én ezt megértem. Kabalás. Én is az vagyok. Vasárnap délelőtt az utolsó kétfillérest is felveszem a földről, és ha elgurult, kiséprem a szekrény alól...) Amikor aztán meglett a kétharmad, Orbán és az egész Fidesz elkezdett tényszerűen beszélni, és alapvető változásokat bejelenteni. Még fel sem állt a kormány, az új Országgyűlés megszavazta a kettős állampolgárság törvényét, 200 főre csökkentette az Országgyűlés létszámát, hasonló önkormányzati rendszert fogott bele a megmunkálás-törvény esztergáiba, tényfeltáró bizottságot nevezett ki, és az egyik törvényjavaslatába beleírta, hogy „az Isten a történelem ura.” (Sokan ezt nem értik. Mi? Egy hittétel, egy hitkérdés mint konkrétum? Igen! A legnagyobb mértékben, mert ennek a hitkérdésnek a nyílt, férfias vállalása a legerősebb szakítás a múlt marxista dialektikájával, alacsonyrendű materializmusával, nominalizmusával. Meg is kárálta azonnal Lendvai Ildikó, aki évtizedeket töltött az MSZMP pártközpontjában, ahol a történelem urának Lenint tartották, majd leágazásait egészen Aczél Gyuri bácsiig.)

Az SZDSZ jól tájékoztatott vezetői már jóval a választási harc kibontakozása előtt tudták, hogy vége lesz rendszerüknek, s mint főbűnösök, mint a húszéves pangás, nemzetellenesség, eladósodás, mint a magyar népi kiszolgáltatottság okozói és haszonélvezői elszámolásra kötelezhetők, és büntetéssel kell szembenézniük, ha végig székükben maradnak. Ezért az SZDSZ-t mint pártot puccsszerűen feloszlatta a legkeményebb magja és gyorsan létrehozta a Retkesre áramtalanított gumót, amely Kuncze Gábor, Pető Iván, Kis János, Horn Gábor, Magyar Bálint nélkül már minden lehetett, de helytartóság nem. Az SZDSZ feloszlott a felelősségre vonás első gyöngye fuvalmára. Ennyire szerényen, mint egy gombjokban elfonnyadt kis ibolya, ennyire hangtalanul és a sajtó megértő hallgatása, rá se kérdezése mellett még nem tűnt el párt a semmiben. Kiléptek a koalícióból, de támogatták. Aztán szerették volna Surányi Györgyüket feljátszani a válságkezelő kormány élére, de ahhoz nekünk is volt itt egy-két szavunk, meg egy ábránk és lett bajnaicska. A fuccsember. De ezzel már alig törődtek. Demszkyt hagyták meg utóvédnek, mert itt volt a legtöbb kormányrúdon lovaglás nélkül elérhető pénz. Ma még nem tudjuk, hogy Demszky miért vállalta ezt az utóvédszerepet. Azért-e, mert húszéves uralkodása alatt kialakult benne a nagy bűnözők veszélyérzetlensége, vagy azért-e, mert ennyire buta, vagy azért-e, mert még neki is kellett a maradékok? Ez majd ki fog derülni. Lehet, hogy egyszerűen a menedékjogban bízunk.

Ezzel együtt, s ezzel párhuzamosan annak is jó volna kiderülnie, hogy mi és ki volt a BKV-leleplezések kiobbantója, hogyan s milyen háttérerők támogatásával indult el ez a leleplezési és kiábrándítási folyamat, amely az MSZP teljes elértéktelenedéséhez és ekkora bukásához vezetett. Elképzelhető természetesen, hogy majdnem minden a nagy fregoli vezérigazgató és a belé vetett kétoldali bizalom eredménye, de akkor is fennmarad a kérdés, hogy ki tudta mégis, hogy csak az egyik oldalra van igazán bekötve, és a másikat leleplezi? Megtörténhet azonban, hogy ez történelmi kérdés marad és a közeli jelenben erre nem kapunk választ. Mert még egy teljhatalmú uralkodónak sem érdeke, hogy kiderüljön: milyen eszközök, összeköttetések álltak rendelkezésére már hatalom átvétele előtt is. Tény azonban, hogy ebben aránylagosan van annyi titok, mint mondjuk a „Lehman és Lehmann” bankház világválságot elindító összeomlásában, vagy a WTC-tornyok toronyiránti repüléssel való ledöntésében, amely csak helyileg korlátozott, időben azonban folyamatos világháborút eredményezett.

A kormányprogram tehát valós terveket, tényállításokat, elhatározásokat tartalmazott. Az új alkotmány egy nemzet sorsában komolyabb fejlemény, mint egy adócsökkentés ígérete. A kormánystruktúra átalakítása újfajta, új tartalmú és új minőségi kormányzást ígér. A gyengéd felszólítás, amelyet Varga Mihály, a tényfeltáró bizottság elnöke és a miniszterelnökség államtitkára tett a Jegybank elnökének és a Monetáris Tanácsnak, hogy vonják le a személyi következtetést, felér egy, már a postázóban lévő felmondással. Mi nem konkrét tehát az ellenzéknek? Fordítva van a dolog: Ez a sok tényközlés fáj nekik. Elsősorban a húsz évvel való szakítás és csak másodsorban a MSZP nyolc évének felemlegetése. Azt kibírnák. Az a rendszeren belül maradást jelentené. Mi jobban, szakszerűbben fogunk kormányozni, de belül

maradunk a liberális rendszeren, és azon az áldemokrácián, amelyet együtt hoztunk létre, de amely főleg az MDF-SZDSZ-paktum következtében alakult olyanná, amilyenné. Amely a miénk. Közös kincsünk. Igaz, – lopott.

Ezzel szakít most a Fidesz, elismerve benne a saját részarányát. Ez elviselhetetlen számukra. Soha nem fognak visszakerülni a hatalomba. Elmúlt a váltópárt korszaka. A váltópárt rendszerben az volt a nagyszerű – számukra –, hogy mindkét párt ugyanabban a tőkés műhelyben készült. Kijárás, bejárás, lobbizás és „alázatos tisztelem, főrabbi” kérdése volt, hogy valamely párt váltópárt lehessen, maradhasson és válthasson. Ebből most a Fidesz-KDNP kiszakította magát a kétharmaddal, és az új alkotmánnyal remélhetőleg megszünteti a lehetőségét is a „kijárásosdi” rendszerének, az MSZP pedig mintegy örökre kihazudozta magát a váltópárti minőségből. A vezetői elkényelmesedtek. Hiszen oly pompásan sikerült nekik a rendszerváltás! Még akkor is ők maradtak hatalomban, amikor nemzetiszínű kormányokat engedtek a váltásba és a hazugságból tudományt csináltak – politológia –, és a médiumokban még a váltások hadari beszédű új nemzedékeit is helyzetbe tudták hozni. Mi nem volt a kezükben az utolsó húsz évben, ami fontos? Nem ők határozták meg a nemzeti eladósodás lealjasító mértékét, nem a Békesi-Surányi bölcsesség sajtolta ki a magyar munkásból az utolsó csepp verítéket is kamatfizetésre, nem ők rendelkeztek a cigány kisebbség nyomorban tartása és magyarságra uszítása tárgyában, nem ők építették a lakóparkokat, nem ők adták a ferihegyi vám- és határellenőrzés-mentességet az Izraelből érkezőknek? Mi nem rajtuk múlt, ami számított és sötétbe borította a magyar jövőt? Nem ők állították be olyan természetellenesre, perverzre és istentelenre a magyar életet, amelyben a magyarság a kihalás szélére sodródott? El lehetett ezt képzelni, hogy valaki, aki kegyeltje is volt ennek a rendszernek, a megváltoztatására gondoljon?

S mit lehet erre mondani. Nem is mondani – szűkölni? Nincs benne konkrétum. Végeredményben a halálos ítélet még nem megvalósulás, csak az akasztás az. De hát, persze a Fidesznek eszébe sincs fellógatni őket, amikor szétesnek maguktól is. Valójában persze a konkrétumkeresőket egy izgatta: Honnan lesz pénz? Hallani akarták: hová fordul, mihez kezd az új kormány, ha a csontvázak kidőltek a szekrényekből és kiderült, egy bűdös vas sincs a kasszában. Kitől kér? Megkerüli az IMF-et? Fizetési moratóriumot kér? Kínához fordul? És Kína ad? Vagy tán..? Nem, erre gondolni sem mertek. A pénzverés a Nemzeti Bank monopóliuma és rajta keresztül az IMF-é. Meg kell tehát védeni az off shor-os elnököt, mert amíg ő ül, nem is a pénzen, hanem a pénzverésen, addig nincs bankógyártás. Addig van remény a sóherek bukására. Vagy legalább az IMF-Világbank járszalagján maradásra.

A konkrétumkereső riporterek nagyon óvatosan kerülgették a kérdést, lestek egy elszólásra, de senki nem szólta el magát. „Majdcsak lesz valahogy” mondta minden válaszadó. De ezt el kellett hinni, és inkább konkrétumnak kellett minősíteni, mert kiejteni Kína nevét, vagy a pénzverést, a tigris megidézésével lett volna egyenértékű. S ha egyszer a tigrist megnevezik,

akkor a tigris bent van az udvarban.

Mi nem állítjuk természetesen, mert nem tudjuk, hogy a kormány valami effélére készül. Mi itt csak az állapotokat írjuk le. Voltaképpen közölni szeretnénk az egész társadalommal a változás rendkívüli méretét, horderejét. Amikor a vesztes fél már meg sem meri érteni, miben áll a veresége, mi benne a számára halálos konkrétum, akkor az igen nagy változás. S szerényen hozzáteszük, mi ismertük fel ennek a változásnak a lehetőségét, az „itt az idő, most vagy soha” közeledő lépéseit, mi rendeztünk konferenciát az alkotmányozásról a Gellért Szállóban. Mi kürtöltük világgá először, hogy a kétségbeesett Gyurcsány-klikk utolsó kísérlete a kétharmad és az új alkotmány ellen, az új proletárpárt, a Jobbik létrehozása és felfújása. Ha tudnak nyerni a legjobban bevetett körzeteikben, s elérik a 20 százalékot, talán nincs meg a kétharmad. S mi kiáltottuk ki 18 évvel ezelőtt, augusztus huszadikán, hogy a paktumpolitika, a liberalizmus és a nemzeti öntudat nélküli élet és politika végzetes. Mint ahogy semmi sincs előzmény nélkül a történelemben, ez a változás, ez a kétharmad sincs előzmény nélkül, s ennek a mi 18 éves felőrlődésünkben végződő, de mégsem eredménytelen küzdelme volt az előzmény. Semmi sem úgy történt, ahogy mi szeretnénk volna, és most sem úgy történik. De a gondolatok, igények megszólaltatása nélkül semmi sem történhetett volna. Ezek a magyar nép kimondatlan és csak legbelül és csak töredékesen megfogalmazott igényei voltak. Előbb meg kellett hallani.

Nem érdemeikről beszélek, természetesen. A történelemben nincsenek érdemek, csak sorsok. Hanem a figyelmeztetéshez való joggal élek most. Ez így hangzik: semmi sincs befejezve, minden csak elkezdődött. Azon a magyar, keresztény középrétegen, azon a két és fél millió magyaron múlik most minden,- amelyik eddig elhajtotta, türelmével és erejével feltolta a meredek tetőre a közös szekeret, azokon a szavazókon, akik a múltban megszokták, hogy várnak, amíg kiszolgálják őket, vagy megmondják nekik, hogy már minden elfogyott és menjenek szépen haza, – hogy mi lesz ennek a szép és jó kezdetnek a folytatása. Nem a pártok sorsa érdekes mostantól, hanem a magyarságé. Ezt kell szem előtt tartani. Csak a magyarságot. Amit hatvanöt éve, 1945 óta nem tartott szem előtt semelyik uralkodó párt, hatalom, idegenszolgálat sem. És mert annak a két hétnek a magyarra figyelmezését szörnyűen megtorolták.

Trianon kilencvenedik évfordulóján, mérhetetlen gyászunkban most arra a két hétre kell emlékeznünk, amikor „a magyar név megint szép” lett, mert ez a mostani kétharmados változás, újrakezdés, annak a magyarságnak a folytatása – csak az lehet –, amelyik 1956 októberében született meg vérben, hősiességben és önfeláldozásban – nemzeti együttműködésben.